

jeg holder mig overbevist om, at, havde den ærede Finansminister været opmærksom derpaa, saa vilde han ikke have sat denne Post saaledes ind i Loven. — Det, hvorfor jeg egentlig begjærede Ordet, angaaer en Post, som ikke staaer opført paa Tillægsbevillingsloven, og jeg er altsaa i det uheldige Tilfælde at maatte fremkomme med et Endringsforslag, der vil medføre en Udgift, men til hvilken Udgifts Bevilgelse jeg dog haaber at finde fuldstændig Tilslutning hos det ærede Thing, ligesom jeg heller ikke troer, at det paa nogen Maade vil blive nødvendigt at presse Ministeren til at komme med et Endringsforslag derom. Det er en Sag af Vigtighed, og det er ogsaa af Vigtighed, at Sagen kommer frem her i Salen, hvilket jeg allerede tidligere har fundet mig foranlediget til meget stærkt at fremhæve. Da Creditbevisloven kom frem, anstode jeg meget stærkt, at det var overordentlig uheldigt, at man deri foreslog, at Ihændehaverne af de Creditbeviser, som ikke vare præsenterede inden det paagjældende Aars Udgang, ikke alene skulde have den Straf, at de ikke fik Rente fra den sidste Rentetermin — hvad jo forsaavidt er selvfølgelig —, men at de overhovedet ikke skulde have noget Krav paa Statskassen. Det forekom mig at være en aldeles unaturlig Straf for at have ladet Statskassen beholde nogle Penge uden Rente af dem. Jeg tillod mig ogsaa at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa Sagen dengang, men han meente imidlertid, at det ikke var en Sag, der havde nogen stor Betydning, og at det i ethvert Fald let vilde kunne rettes. Det vil vistnok være alle de Herrer bekendt, at der er Creditbeviser endnu i Landet af de gamle, som ikke ere blevne indløste før den 31te December, hvilket er den Termin, der i Loven var fastsat. Jeg har hørt, at Finansministeren ikke har udbetalt dem, der senere ere fremkomne, og jeg finder det ganske rigtigt, at han, naar Loven er af den Natur, søger Repræsentationens Samtykke dertil; men jeg kan paa ingen Maade troe, at han vil benytte denne Formfeil til at frigjøre

Statskassen for en Gjæld, eller at Repræsentationen skulde paa nogen Maade ønske dette. Jeg nævner derfor det Haab, at den ærede Finansminister vil fremkomme med et Endringsforslag besangaaende, og jeg er overbevist om, at Thinget i saa Henseende vil slutte sig til det. Forøvrigt skal jeg ikke udtale mig om flere Punkter i det foreliggende Lovforslag, da jeg, som sagt, senere skal tillade mig at foreslaae, at det bliver henviist til Finansudvalget.

Berg: Det forekommer mig, at det Lovforslag, som vi her have liggende for os, er i det Hele taget lefsaget med meget omhyggelige Ophøinger og i Reglen gode Grunde. Denne Udtalelse gjælder de allerfleste af de Poster, hvorom der er Tale, saa jeg kan i saa Henseende kun i Almindelighed hbe den høitagtede Finansminister min Auerkjendelse for det Materiale, vi allerede have faaet til Bedømmelsen af denne Lov. Der er imidlertid paa adskillige Punkter adskillige Beløb, som det ogsaa forekommer mig ikke burde have været opførte paa denne Tillægsbevilling, men som passende kunde have været opførte paa den ordinaire Finanslov for næste Aar. Jeg skal ikke paapege flere end den Post paa 80,000 Rd. som Kjøbesum for en Deel af den nordslæbigske Jernbane. Det maa antages, at denne Tillægsbevillingslov ikke vil blive færdig fra Rigsdagen stort tidligere end selve Finansloven, og da Ministeriet ikke vil købe denne Bane, forinden det har Bevillingen, vilde det forekomme mig rettest, at Beløbet havde været opført paa selve Finansloven. Min, jeg vil ikke sige Anke, men Udtalelse om dette Spørgsmaal angaaer, som sagt, ogsaa andre Punkter, som jeg ikke skal nærmere fremhæve. Blandt de Poster, hvis Begrundelse man kunde have Noget at indvende imod, skal jeg nævne enkelte, og blandt disse den allerførste. Jeg antager det tvivlsomt, hvorvidt Staten har været forpligtet til at anlægge Brønde i Jagersborg; der er i alt Fald i Annærkningerne ikke henviist til nogen Lovbestemmelse, der begrunder denne Nødven-